

най-после и заповѣда на Тзинъ да поправи най-внимателно съчинението ми преди смъртта си.

Той заповѣда на войниците да следятъ да бждатъ изпълнени точно заповѣдитѣ му и постави двама ни въ една и сѣща стая, за да мога да гледамъ, дали Тзинъ преписва вѣрно съчинението ми.

Нещастниятъ Тзинъ толкова треперѣше, че едва държеше писалката. За щастие работата му не бѣше мжчна. Стигаше да се прибавятъ нѣколко чѣртици, да се измѣнятъ нѣколко знака и — грубитѣ грѣшки, съ които бѣ изпѣстрилъ съчинението ми, изчезнаха. Управительтъ ми позволи да провѣря новия преписъ, а после го прегледа и самъ, за да се увѣри, че е еднакво съ черновката. После събра всичко и се нагани да го носи на изпитната комисия.

— А сега, — обърна се той къмъ караулнитѣ, — заведете престѣпника въ тюрмата и нека утре бжде изпълнена присждата.

Успѣхътъ на първата ми молба ме ободри, и, като се поклонихъ до земята на мандарина, казахъ смирено:

— Ваша свѣтлость, бѣше извършено престѣпление и вие произнесохте справедлива присжда, но злото е поправено и сега можете да се смилите. Азъ, който пострадахъ най-много отъ безчестната постѣпка на Тзина, моля ви да се смилите надъ него и да смегчите наказанието му.

Управительтъ изглеждаше много очуденъ. У насъ, въ Китай хората не сѣ много състрадателни, а смъртното наказание буди само смѣхъ въ тълпата. Той поклати замислено глава и каза:

— Ти си още младъ и не разбирашъ колко е важно изпълнението на законитѣ. Защо молишъ да